

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/39/2013
Identifikačné číslo spisu:	8707010300
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8707010300.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvinenej G. G. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. júla 2013 v Bratislave dovolanie obvinenej G. G. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2012, sp. zn. 7 To 8/2012, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej G. G. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 9. septembra 2011, sp. zn. 5T 73/2007, bola obvinená G. G. uznaná za vinnú z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

12. novembra 1997 asi o 19.20 hod. pod vplyvom alkoholu (najmenej 0,59 promile alkoholu v krvi) viedla osobné motorové vozidlo zn. Škoda Favorit, EČ D. XX-XX v Poprade po ceste číslo I/18 v smere na Svit, pričom vedeniu vozidla a situácii na ceste nevenovala dostatočnú pozornosť, v dôsledku čoho v km 606.100 stredom prednej časti vozidla zrazila prechádzajúcu chodkyňu K. R. cez priechod pre chodcov v presne nezistenom smere a spôsobila jej zranenia, ktorým 13. novembra 1997 o 01.40 hod. v NsP Poprad podľahla.

Za to bola odsúdená podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, ktorého výkon jej bol podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Krajský súd v Prešove uznesením z 29. novembra 2012, sp. zn. 7 To 8/2012, odvolanie obvinenej G. G. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 9. apríla 2013 bolo okresnému súdu doručené dovolanie obvinenej G. G. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Piskoríka, v ktorom uplatnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i)

Tr. por.

Vyššie uvedené dovolacie dôvody obvinená G. G. odôvodnila týmito skutočnosťami :

- pri hodnotení dôkazov zabezpečených a vykonaných v tejto trestnej veci nie je možné dôjsť k záveru, že sa dopustila konania, ktoré je jej kladené za vinu,
- žiaden zo svedkov nepotvrdil, že by bol videl priebeh dopravnej nehody a žiaden zo svedkov nepotvrdil ani to, že by ona vystupovala z vozidla na strane vodiča,
- protokol o dopravnej nehode a výpovede svedkov polície I. R. a C. G., ako aj znalecký posudok považovala za dôkazy, ktoré neboli získané zákonným spôsobom,
- záver súdov o jej vine bol založený len na domnienke, že pokiaľ predmetné vozidlo neriadil jej manžel, ktorý bol právoplatne oslobodený, tak to mohla byť len ona - obvinená G. G..

Vo všeobecnej rovine k prvému dovolaciemu dôvodu uplatnenému zo strany obvinenej G. G. treba uviesť, že z citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento dôvod dovolania sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonné dôkazy aj reálne opierať.

Avšak tento dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na fázu hodnotenia dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvinenej k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvinenej, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., keďže obvinená G. G. v podanom dovolaní namietala predovšetkým skutkové závery okresného a krajského súdu.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je naplnený len vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako aj pri ukladaní trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú vzťah ku právnej kvalifikácii skutku.

Naopak, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je evidentne zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, ktorý je vyjadrený v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutia súdu druhého stupňa. Dovolací súd nemôže v tomto konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd.

V dovolacom konaní tiež platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por. podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa sudy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

V posudzovanom prípade tvorila základ dovolacích námietok obvinenej kritika spôsobu, ktorým oba sudy hodnotili vykonané dôkazy. Obvinená jednotlivé dôkazy (výpovede svedkov a znalecký posudok) v dovolaní hodnotila inak ako sudy, lebo hodnotenie dôkazov súdmi vyznievajúce v jej neprospech nezodpovedalo jej predstavám. Na základe takto prezentovaného hodnotenia dôkazov následne dovolaciemu súdu predostierala vlastnú verziu skutkového deja, na podklade čoho sa v konečnom dôsledku domáhala oslobodenia spod obžaloby.

V predostretej verzii vystupovala nie ako páchatel', ale ako osoba, ktorá sa len nachádzala na mieste činu krátko po jeho spáchaní. To je ale v priamom rozpore s tým, čo na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvého stupňa v tzv. skutkovej vete výroku rozsudku, s ktorými zisteniami sa odvolací súd stotožnil. V tomto smere oba súdy svoje rozhodnutia náležite zdôvodnili, a to aj vo vzťahu k použitej právnej kvalifikácii skutku. V odôvodnení svojich rozhodnutí sa súdy riadne vyrovnali aj s obhajobnou argumentáciou obvinenej G. G..

Je teda evidentné, že dovolacie námietky obvinenej obsahovo nenapĺňajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a už vonkoncom sa netýkajú právnej kvalifikácie skutku tak, ako to má na mysli dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Predstavujú len skrytú snahu obvinenej G. G., aby bolo rozhodnuté v jej prospech.

Na základe vyššie uvedeného právneho záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v trestnej veci obvinenej G. G. dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. evidentne naplnené neboli, preto s použitím § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej G. G. na verejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.